

Obec Vlastibořice

OBEČNÍ
ZPRAVODAJ
ČERVENEC – ŘÍJEN
2020

01 * OBEC INFORMUJE, 02 * ZPRÁVY Z JIVINY, 03 * SOKOL
04 * PROJEKTY, 05 * SPORT, 06 * PAMÁTKY
07 * POZVÁNKA, 08 * KRONIKA

VÝSLEDKY VOLEB DO ZASTUPITELSTEV KRAJŮ V NAŠÍ OBCI

Infografika:
Dušan Koutník

Starostové pro Liberecký kraj	38,1 % hlasů	
ANO 2011	17,01 % hlasů	
Česká pirátská strana	12,24 % hlasů	
Občanská demokratická strana	5,44 % hlasů	
Komunistická strana Čech a Moravy	4,76 % hlasů	
Koalice KDU-ČSL a TOP 09	4,76 % hlasů	
Koalice Zelení a LES	4,08 % hlasů	
Svoboda a přímá demokracie (SPD)	4,08 % hlasů	
Česká strana sociálně demokratická	3,4 % hlasů	
Dělnická strana sociální spravedlnosti	1,36 % hlasů	
Trikolóra hnutí občanů	1,36 % hlasů	
Demokratická strana zelených - ZA PRÁVA ZVÍRAT	0,68 % hlasů	
ROZUMNÍ-Petr Hannig-za spravedlnost a živ. jistoty	0,68 % hlasů	
Koalice Svobodní a Soukromníci	0,68 % hlasů	
Strana pro otevřenou společnost	0,68 % hlasů	
Koalice Změna a NBPLK	0,68 % hlasů	

VOLEBNÍ ÚČAST LETOS A V MINULÝCH LETECH

Úvodník

Vážení spoluobčané,

koronavirová epidemie se opět vrátila mezi nás, a to v ještě větší míře, než na jaře. Bohužel už máme mezi námi občany, kteří toto virové onemocnění také prodělali.

Na začátku léta jsme žili hlavně dlouho očekávanou rekonstrukcí Andělské ulice. Podrobnější zprávu stavebního dozoru najdete dále uvnitř čísla. Jsem moc ráda, že akce, kterou měla v programu už dvě předchozí zastupitelstva, je konečně zdárně za námi.

Ještě před nástupem druhé vlny pandemie stihli na konci srpna Sedlíšťáci uspořádat 2. ročník Sedlíšťského loučení s létem. A opět se jim to náramně povedlo. Jedlo se, pilo se a hlavně tančilo. Mockrát děkujeme za báječnou sobotu a těšíme se příští rok na 3. ročník.

První zářijovou sobotu obec uspořádala ve spolupráci s Mysliveckým sdružením Hlubočice dětský den s „Vlastibořickou teniskou o zlatou srnčí trofej“. Akce se zúčastnilo 60 dětí z Vlastibořic a okolních obcí, které na trase, která vedla kolem vysílače na Kamenci, plnily úkoly a vyzkoušely si střelbu z kuše a vzduchové pistole. V cíli všechny děti obdržely diplom, hodnotné dárky a poslechy si přednášku o sokolnictví a o myslivecké hudbě. Celý den se skvěle vydařil a s Mysliveckým sdružením jsme se domluvili na další spolupráci. Mysliveckému sdružení patří vřelý dík za velký podíl na spoluorganizaci této krásné akce.

Na Jivíně byla dokončena výstavba travnatého hřiště. Již nyní se po hřišti honí za balónem malí jivínští fotbalisté. Všem brigádníkům patří velké poděkování. Více si můžete přečíst v článku od Vojty Pánka.

Blíží se advent a již teď je jasné, že ten letošní adventní čas bude jiný, než jak jej známe. Vánoční strom určitě rozsvítíme, zazpíváme si u něj koledy, ale letos bez občerstvení. Mikuláš s čertem do Kulturního domu letos nedorazí a předvánoční posezení našich seniorů se také nebude konat. Ale pokud budeme zodpovědní a ohleduplní, vše se opět v dobré obrátí.

Jana Hartlová

VOLBY – KOMENTÁŘ K PROTĚJŠÍ STRANĚ

Na začátku října proběhly volby do zastupitelstev krajů. Zajímavostí je, že u nás alepoň jeden hlas dostalo každé z kandidujících uskupení. Je třeba vyzdvihnout především vzornou volební účast, máme být na co hrdí. I přes komplikovanou dobu omezenou koronavirovou epidemií byla letošní účast nejvyšší v historii a Vlastibořice se v okrese Liberec mohou za Žďárkem a Kryštofovým Údolím pyšnit třetím nejvyšším zájmem voličů! Děkujeme!!!

Obecní úřad – aktuální informace

Výsledky hospodaření k 31. 10. 2020

Daňové příjmy 4 127 117,97 Kč
Nedaňové příjmy 1 269 123,14 Kč
Kapitálové příjmy 39 823,00 Kč
Přijaté transfery 1 525 430,00 Kč
Příjmy celkem: 6 961 494,11 Kč

Běžné výdaje 6 570 424,77 Kč
Kapitálové výdaje 582 426,55 Kč
Výdaje celkem: 7 152 851,32 Kč

Zůstatek na běžném účtu činil
k 31. 10. 2020 2 454 499,97 Kč
Zůstatek na účtu ČNB činil
k 31. 10. 2020 532 115,22 Kč
Celkem k 31. 5. 2020 2 986 615,19 Kč

Informace z evidence obyvatel k 31. 10. 2020

Narodili se:

Eliáš Kratochvíl
Eleanora Zachová

Přihlášení k TP:

Vladimíra Ludvíková
Hana Korfová
Pavel Korf

Navždy nás opustili:

Pan Miroslav Tomášek
Čest jeho památce!

Počet obyvatel po změnách

339

před rokem: 335
před pěti lety: 285

Životní jubilea

Od července do listopadu svá životní jubilea oslavili nebo ještě oslaví tito jubilanti:

Tesař Pavel
Sluka Zdeněk

Gratulujeme a přejeme hodně štěstí a zdraví!

Veřejná zeleň

Obci se podařilo získat od Nadace ČEZ deset tisíc korun na výsadbu stromů na veřejných prostranstvích. Ve Vlastibořicích byly na dětském hřišti vysazeny dvě lípy, na Jivíně na hřišti buk lesní a na Sedlíštku jeden javor a dvě lípy.

Tříděný odpad

Na stanovištích kontejnerů na tříděný odpad přibýly tři kontejnery na kov z domácností. Z tohoto důvodu bylo na zářijovém jednání zastupitelstva obce schváleno nové znění Obecné závazné vyhlášky o stanovení systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.

Na Obecním úřadě najdete sběrný box na drobný elektroodpad (baterie, vypínače, vysoušeče vlasů apod.).

Sbírka

Ve stánku U Veverky se vybralo 1 719 korun jako dobrovolný příspěvek na chemickou údržbu vody v nádrži. Všem přispěvatelům děkujeme. Prostředky budou použity na zaplacení chemie, kterou obec nakupuje. Poděkování patří i Martině a Pepovi Chlupáčovým za údržbu vody v nádrži.

Změna obecního zaměstnance

Novým zaměstnancem Obecního úřadu se stal pan Jan Machek z Klůček. Pan Petr Bernat ukončil pracovní poměr k 31. 10. 2020.

Investiční akce na rok 2021

Zastupitelstvo obce na svém zasedání 11. 11. 2020 schválilo návrh rozpočtu obce na rok 2021.

V příštím roce nás čeká vybudování sociálního zázemí ve druhém nadzemním podlaží v Kulturním domě. Pokud vše dobře dopadne, bude tato akce spolufinancována 85 procenty z dotace MMR ČR.

Další investicí bude částečná rekonstrukce mostku přes řeku Mohelku v místní části Slavíkov.

Čeká nás i výměna kotlů v Kampeličce a v místním obchodě, kde jsou kotle na konci své životnosti. Ke konci se chýlí také životnost střešních oken v č.p. 15.

Během jarní brigády je plánováno osázení aleje podél obnovené cesty z Vlastibořic do Sedlíšky.

Příští rok bude také ve znamení příprav projektů pro dotační výzvy v roce 2021 a 2022. Rádi bychom získali dotace na rekonstrukci elektroinstalací a vytápění v druhém nadzemním podlaží v Kulturním domě, na vybudování sběrného dvora ve Vlastibořicích a na modernizaci sportovního areálu ve Vlastibořicích.

ODPADY

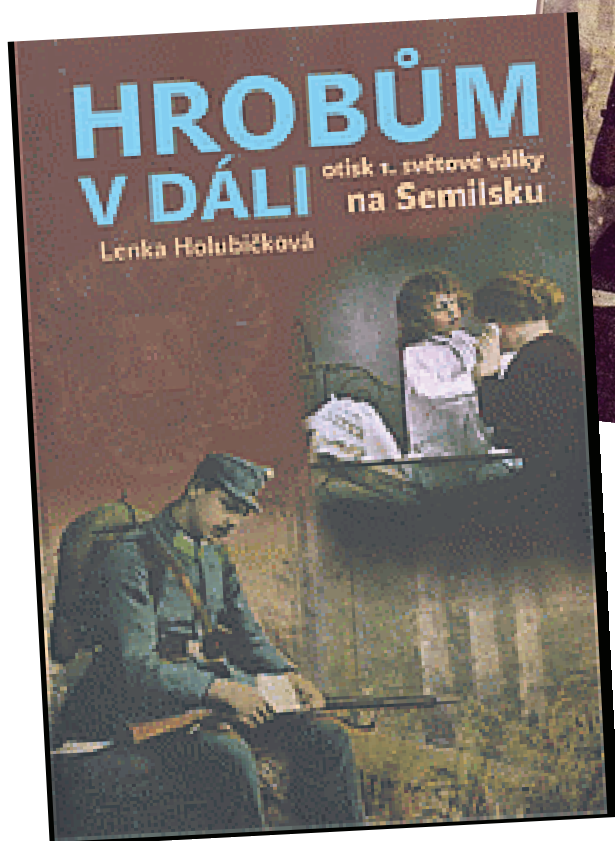
Velkoobjemový kontejner

Kontejner je aktuálně umístěn ve **Vlastibořicích**. Je otevřen každou první sobotu v měsíci od 11 do 12 hodin.

Výzva spisovatelky

Lenka Holubičková: Hrobům v dáli – otisk 1. světové války na Českodubsku

Kniha bude volně navazovat na předchozí čtyři publikace Hrobům v dáli – otisk 1. světové války na Jilemnicku, Semilsku, Lomnicku a Železnobrodsku, které vyšly v letech 2014 až 2018 a přinášely informace o pomnících a pamětních deskách, kterými tamní obce uctily památku svých padlých spoluobčanů.

Text knih Hrobům v dáli doplňuje množství dobových pohlednic, fotografií a lístků poštovní, velmi působivé jsou úryvky z deníků a dopisů.

Obracím se tímto na příbuzné vojáků, kteří bojovali v 1. světové válce, dále na historiky, sběratele a další, kteří by mohli vlastnit uvedené dokumenty a byli by ochotni je zapůjčit k ofotografování a souhlasili s publikováním v knize.

Knihy Hrobům v dáli jsou návratem ke kořenům, neboť téměř každý, kdo z našeho kraje pochází, měl mezi svými předky někoho, kdo v 1. světové válce bojoval, a často i někoho, kdo zahynul. Bylo by tedy smutné, kdyby se právě na toho jejich předka v knize zapomnělo.

Kontaktovat mě můžete přímo nebo prostřednictvím Obecního úřadu.

Děkuji Vám za spolupráci.

Mgr. Lenka Holubičková

Semily čp. 260

lenka.holubickova@seznam.cz

02 Zpráva o dokončení hřiště na Jivíně

Zprávy z Jiviny

Ing. arch.
Vojtěch Pánek

Ing. arch.
Vojtěch Pánek

Na začátku léta jsem informoval o vývoji a průběhu prací na této akci. Rád bych vás seznámil i s jejím dalším průběhem a poděkoval všem, kteří se na stavbě podíleli.

V průběhu léta jsme myslím zvládli tu nejnáročnější část celé akce. Bylo potřeba uložit drenážní potrubí do zásypu, vyvrtat patky (naštěstí jsme využili obecní Ausu a pokud to šlo, tak jsme nakládali zeminu z vrtáku rovnou na korbu a vše hned odváželi). Poté jsme připravili (vybetonovali) základové patky a pomocí dobetonávky sjednotili výšku dna v připravených „pouzdrech“ pro následné uložení sloupů. Při další brigádě jsme osadili sloupy oplocení a začalo být konečně něco vidět! Osazení a napínání pletiva byla sice náročná, ale už téměř radostná práce. Nakonec jsme celé hřiště oplotili za jeden den! V průběhu prací jsme též prováděli základní či doplňující vytýčení stavby, jež se díky zapůjčené technice podařilo nad naše očekávání.

Chci říct, že si velice vážím pomoci všech, kteří se na akci podíleli. Byli to: Honza Brzák, Honza Koreň, Pavel Polák, Tomáš a Jana Hartlovi, Jarda Kobrle, Jirka Rulec a Iva Rulcová, Lukáš Kvapil, Martin Burian, Jirka Třešňák, pan Miloslav Hercík, Jakub Zach, Petr Brož, Michal Sokol a Petr Švec, Tomáš a Vojta Jirglovi, Vít Baloch, Tomáš Vacek, Pavel Svačinka, také Dan a Soňa Sýkorovi, Roman Bukovan a pan chalupář Zoltán. Zvláštní

dík bych rád směřoval k Honzovi Koreňovi, který se celý letošní rok staral o sekání nového trávníku!

Celkem si kromě přípravných a projekčních prací (odhadem asi 70 hodin) stavba vyžádala přibližně 460 odpracovaných hodin. Myslím si, že díky získaným dotacím se nám spolu s touto dobrovolnou prací podařilo realizovat skvělé hřiště za minimální náklady. Navíc jsme zároveň domluveni s panem Pavlem Polákem na tom, že se od příštího roku ujme funkce správce hřiště!

Za velkou pomoc při celé akci chci poděkovat Honzovi Brzákovi. Pomáhal mi nejen při vymýšlení a úpravách projektu, ale po celou dobu stavby byl ochotný, bez nároku na odměnu, poskytnout potřebnou techniku, dovést materiál apod., díky Honzo!

Pokud byste měli nápad a chuť udělat něco v podobném duchu, neváhejte mě nebo někoho ze zastupitelů kontaktovat. Pokusíme se váš záměr podpořit. Chci tím říct, že člověk nemusí být zastupitel, aby se podobné věci mohly uskutečnit.

Přeji vám všem pěkný den!

Ohlédnutí za nohejbalovou sezonou

03

Sokol

Svijanský Újezd

20. června 2020 jsme se ve Svijanském Újezdě sešli u tradičního nohejbalového turnaje za účasti 8 družstev. Z Vlastibořic se turnaje zúčastnily dvě trojice – družstvo Mrkviček ve složení Lucka, Lukáš a Martin a družstvo Zajíčků ve složení Daniel, Matyáš a Matěj. Obě družstva se probojovala až do semifinále, kde však obě podlehla svým soupeřům, a utkala se tak nakonec spolu v boji o třetí a čtvrté místo. Zajíčci nakonec získali třetí místo a na Mrkvičky zůstalo bramborové místo čtvrté.

Radimovice

5. července 2020 proběhl v Radimovicích nohejbalový turnaj trojic za účasti 12 družstev. Vlastibořice byly zastoupeny klasicky dvěma družstvy – družstvem Mrkviček ve složení Lucka, Lukáš a Martin a družstvem Zajíčků ve složení Eva, Daniel a Matyáš. Obě družstva se postupně probojovala mezi osm nejlepších, kde v zápasech o postup do semifinále družstvo Zajíčků nepochopitelně selhalo a dál nepostoupilo. Trojka Mrkviček se však dostala až do finále, kde obhájila prvenství. Družstvo Zajíčků nakonec obsadilo šesté místo.

Radava

Ve dnech 24.–26. července 2020 se dvě družstva nohejbalistů z Vlastibořic zúčastnila poprvé nohejbalového turnaje v obci Radava u přehrady Orlík za účasti 14 družstev. Družstvo Mrkviček bojovalo ve složení Martina, Lukáš a Martin, za družstvo Zajíčků hráli Daniel, Matyáš a Roman. Zajíčci v turnaji po konečném zúčtování obsadili hezké páté místo, zato Mrkvičky se postupně probojovaly až do semifinále, kde však narazily na zdatnějšího soupeře, a tak nakonec hrály o třetí místo, které nakonec po tuhém boji skutečně zaslouženě obhájily. Veliký obdiv nakonec patří hlavně Martině, která si toho od všech soupeřů užila skutečně nejvíce, veliká gratulace a poklona Martino!

Martin Čižmár

Sabina Pudilová
Martin Čižmár

04 Rekonstrukce Andělské ulice

Projekty

Pavlaína Skoblová
technický dozor
investora

Pavlaína Skoblová

Popis stavby

Jednalo se o opravu stávajících místních komunikací. Stavba byla rozdělena na dvě části. SO 101 a SO 102 Oprava místních komunikací.

Místní obslužná komunikace I. v délce 82,23 m

Majitelé sousedních nemovitostí byli informováni na zastupitelstvu obce o stavbě a jejím průběhu. Obslužnou komunikaci tvořil zčásti asfaltový beton, zčásti ujeté podkladní vrstvy. Projekt předpokládal pouze sejmutí vrchních 10 cm a podkládku dvouvrstvé vozovky. Při přípravě a provádění sond bylo konstatováno špatné podloží a zejména vyspádování povrchu vozovky vpravo, kde docházelo k zatékání povrchových vod do nepevněné ulice, kde jsou postaveny nové rodinné domy. U domu č.p. 33 byl proveden dle PD štěrbínový žlab, který vodu z vozovky svádí do kanalizace předem připravenou troubou. Majitel nemovitosti si beton ke garáži vyboursal a provedl přípravu na pokládku žlabu, který mu byl v rámci stavby vybudován. Na místním šetření bylo konstatováno, že pro místní poměry bude vhodnější vozovku sanovat vrstvou ŠD a její povrch vyspádovat za domem č.p. 33 doleva do stávajícího příkopu, který byl pročištěn. Vpravo byly osazeny obrubníky pro možnost vybudování vjezdů a napojení na vozovku. Konce vozovky byly zakončeny obrubníky v obou větvích. Doplněny byly obrubníky na vjezdech k nemovitostem. Celkem byly provedeny práce nad rámec rozpočtu stavby za 19 150 Kč.

Místní obslužná komunikace II. v délce 169,13 m

Obslužnou komunikaci tvořily ujeté vrstvy posypového materiálu, ve spodní části na vozovku navazuje polní cesta a pole. PD řešila pouze vozovku v přímém úseku, nikoli vjezdy na soukromé pozemky. Vpravo ve směru staničení byly osazeny obrubníky, které jsou vždy snižené u vjezdu k nemovitosti. Na komunikaci byly provedeny sondy do úrovně pláně vozovky a byla provedena statická zatěžovací zkouška. Výsledkem zkoušky byla únosnost na pláni 35,8 MPa, což neodpovídá požadovaným hodnotám. Po konzultaci s autorem PD bylo rozhodnuto o sanaci podloží pod plání přetěží o 20 cm,

podkládkou geotextilie a doplněním ŠD frakce 32/63 do úrovně pláně a následně bylo provedeno souvrství dle PD. Majitelé sousedních nemovitostí byli informováni na zastupitelstvu obce o stavbě a jejím průběhu. Vjezdy k nemovitostem nebyly součástí PD. Přesto si mohli majitelé nemovitostí domluvit podobu každého vjezdu individuálně. Vjezdů k soukromým nemovitostem bylo celkem na tomto úseku provedeno šest nad rámec PD. Celková výměra činila 32,2 m², náklady celkem 30 139,20 Kč.

Jako skládka výkopu byly použity obecní pozemky 117/11, 143/2 a 141/4, kde byla srovnána niveleta pozemku do roviny pro jejich lepší využitelnost.

Hodnocení průběhu prací

Zahájení prací: 22. 6. 2020
Ukončení prací: 24. 8. 2020

Práce probíhaly v souladu s rozpočtem stavby a schválenými technologickými postupy. Byly dodržovány předepsané předpisy a normy související s pracemi na stavbě. Na stavbě proběhly tři kontrolní dny a ca. patnáct kontrol stavby, jejichž termíny byly voleny tak, aby podchytily zásadní práce na staveništi a mohl být domluven další postup. Zhotovitel postupoval dle předloženého HMG.

Financování

Celkové náklady: 1 832 500 Kč
Finanční prostředky z rozpočtu obce: 1 532 500 Kč
Dotace z Libereckého kraje: 300 000 Kč

Jelen na koloběžce

05

Sport

Horní Maršov – Kaplička 15,8 km / 940 m převýšení

Milan Jelínek

archiv Milana
Jelínka

nejvýše položené asfaltové silnici v České republice.

Svou trasu musí každý zaznamenat na GPS přístroj, vyfotit se na startu i v cíli a sepsat z výjezdu krátký report. Letošní závod absolvovalo asi půl stovky závodníků z celé republiky. Tento výjezd byl nominační na hromadný start (po stejné trati), který se měl uskutečnit v půli listopadu, ale kvůli koronaviru byl přesunut až na jaro 2021. Vítězný čas v mužské kategorii byl 1:07, v kategorii ženské 1:23 a na kolečkových lyžích jsem to jel 1:38.

V uplynulém roce jsme vymysleli zajímavou roční výzvu pro ty, kdo jezdí na koloběžce rádi do kopců. První ročník soutěže se jmenuje **The Wall – Jelenův pilíř na Kapličku 2019/2020**.

Trať začíná v Horním Maršově na autobusové zastávce nenápadným stoupáním podél řeky Úpy do Pece pod Sněžkou. Zde máme za sebou 9 km a nastoupaných 200 výškových metrů. Dále zahneme kolem infocentra směrem nahoru na Richterovy boudy. Přichází kopec, který byste v Čechách hledali jen obtížně. Na dalších ca. 7 km zdoláte přes 700 metrů převýšení, což znamená průměrné stoupání kolem 10 procent, jsou tu však i delší pasáže, které mají i přes 20 procent. Na Výrovce už toho člověk má celkem dost, ale před očima je ještě táhlé stoupání na horizont směrem k Luční boudě, které místy opět stoupá až v 15 procentním sklonu. Na vrcholu sedla hřebene stojíme ve výšce 1509 m n. m. na

Současně začíná po dobu jednoho roku běžet nový dvojzávod ze Špindlu na Petrovku a z polského Podgorzyny na Petrovku, počítají se pouze (oba) časy výjezdů nahoru. Na celkových 27,4 km činí převýšení 1578 m.

06 Chcete je? Zvonice a kostel ve Vlastibořicích

Památky

Honza Ledabyl

Příjemný čas všem, kterým se do ruky dostává nové vydání Obecního zpravodaje. Rád bych v tomto článku nabídl všem obyvatelům obce nahlédnutí do jednoho jejího problému a možná tím vyzval k zamyšlení a na toto téma zažehl veřejnou diskuzi.

Centrum naší obce, přirozené i historické, tvoří krásný areál kostela sv. Kateřiny se hřbitovem a dřevěnou zvonici. V Kvačkově kronice se lze dočíst o tom, jak Roubínek z Jiviny zvonici stavěl, kolik za to dostal zaplacen a podobně. Víme, že první zmínka je ze zádušních účtů z roku 1632. Podobnou zvonici nalezneme v Rovensku pod Troskami, kde jsou zvony obrácené vzhůru. Obě zvonice vznikly v téže době. Tedy v době, kdy Evropu pustošila třicetiletá válka. A v naší obci vznikla na tu dobu celkem velkolepá stavba. Přestože o tom není nikde žádná zmínka, je z doby vzniku celkem logické vyvozovat, že stavba byla iniciována, anebo že byla minimálně zčásti financována nejmočnějším mužem té doby a zároveň majitelem panství, pánem Albrechtem z Valdštejna (†1634). Dále už můžeme romanticky spekulovat o tom, jak generalissimus rakouské armády někdy možná vlastnoručně podepsal stavbu zvonice v „Lastiboritz“. Která pak zažila velký požár, války i komunismus a celou dobu přitom dohlížela na život Vlastibořičanů. Tento článek však není o historii.

Když jsme nad věcí se třemi dalšími zastupiteli diskutovali, vyšlo najevo pár skutečností. Hřbitov, zvonice i kostel jsou v majetku církve. Za hřbitov vybírá obec poplatky, hřbitov udržuje, ráda by opravila hřbitovní zdi, ale hřbitov jí nepatří. Kostel i zvonice volají po rekonstrukci. Bylo tedy logické vyvolat jednání se zástupci římskokatolické církve z litoměřické diecéze. Oslovili jsme nejprve pana faráře ze zdejší farnosti, který vlastibořickou farnost spravuje, aby se s námi sešel a sdělil nám svůj pohled na věc.

Jednání s panem farářem bylo moc srdečné a milé. Před schůzkou jsme si udělali průzkum, jak by na zvonici šlo získat nějaké peníze z dotací. Z různých informačních zdrojů jsme měli za to, že se církev k dotacím dostane snadněji než obec, a že by bylo pěkné tyto památky zachránit. Pan farář nám se stále stejným a upřímným úsměvem sdělil, že církev nejen hřbitov, ale i kostel a zvonici obci velmi ráda daruje, to že není problém. Dle jeho sdělení jsou pro církev dotace ještě méně dostupné, než pro obec. Paní starostka poté napsala dopis panu biskupovi do Litoměřic,

ve kterém žádá o převod hřbitova do vlastnictví obce a o pomoc při opravách kostela a zvonice.

Celou věc později završil pán v černém saku a v černých brýlích, který vystoupil z černého mercedesu a začal si kostel, zvonici i celý hřbitov fotit. Paní starostka mi pak celou věc podala zhruba následovně: „Pán se mi představil, že je z biskupství z Litoměřic. Zaradovala jsem se, že je to asi odpověď na náš dopis. Rychle mě z vyvedl z omylu. Prý plní úkol – monitoring církevních staveb v našem kraji. Vysvětlila jsem mu, o co žádáme. Vzala jsem ho do kostela a do zvonice. Všechno si fotil. Když jsem mu začala líčit, co je všechno potřeba udělat, tak se na mne shovívavě usmál a řekl, že naše dvě stavby jsou ještě v pořádku. Jenom jsem čekala, kdy mi ještě požehná. Tak nějak mu to bylo skoro jedno. A ještě se mě zeptal, zda jako obec nechceme kostel a zvonici do vlastnictví. Tak jsem mu řekla, že klidně, ale až budou obě stavby opravené. Prý se mi někdo během prosince ozve. Neřekl však, kterého.“

Naše původní představa, že by církev do těchto památek v následujících letech dala i jen korunu, je tedy dosti bláhová.

A tím se dostáváme k jádru problému. Církev nic neopraví. Obec na to nemá, navíc máme další návrhy výhodných koupí pro obec s vidinou dalších obřích nákladů...

Okrajově jsem tuto věc probral s Milanem Jelínkem, který opravě zvonice věnoval mnoho času, sil a odnesl si z akce hořkou pachut lidské zloby a závisti. Navíc mi sdělil, že zvonice je nakloněná k Zajíčkovým jak šikmá věž v Pise. Rozpočet na opravy je tak zlým snem každého starosty a starostky. A to mluvím jen o zvonici, na kostel nechci ani pomyslet.

Přátelé, sousedi, ve věci budeme ještě s litoměřickou diecézí jednat. Zkrátka bych rád všem navrhl k zamyšlení, nabízí se občanská iniciativa, veřejná sbírka, nadace? Kdo by měl jakýkoliv nápad, jak to udělat, abychom nezruinovali obecní pokladnu a aby nám zároveň zvonice nespadla k Zajíčkovým na zahradu a v kostele, aby nám na hlavu nespadl strop (a ten se propadá hodně), přijďte nám to sdělit, na úřad nebo na zastupitelstvo. Všechny nápady, podněty, zkušenosti nebo rady jsou vítány.

Zvonici máme ve znaku obce, stojí tu téměř 400 let. A kostel možná již 800 let nebo více... Chcete je? Co si o tom myslíte?

Živý betlém

07

Pozvánka

Již 10 let se po Štědrém dni scházíme u kaple svatého Václava na jivinské návsi, abychom pozdravili svatou rodinu v živém betlémě. Pokud se nestane nic zásadního, tak tuto tradici nepřerušíme ani letos. Srdečně Vás tedy zveme 25. prosince 2020 od 16:30 na živý betlém na jivinskou návěs, sraz bude u hasičárny. Prostor návsi je dostatečně velký na to, abychom splnili hygienické požadavky, které budou v té době platit. Těšíme se na příjemný sousedský podvečer na 1. svátek vánoční.

za Sokol
Vlastibořice
Pavel Svačina
a Dušan Koutník

>>Pokračování z minulého čísla >>

Nezaměstnanost

V brusírnách umlkly stroje. Po domech přestaly drčeti šejby a brusy přestaly hučeti své bzí, bzí. Lidé nemají práci.

Nezaměstnanost přivedla do našich domovů bídu, hlad a nouzi. Nezaměstnaní dostávají podporu nebo stravovací lístky. Za jeden lístek dostanou zboží v ceně deseti korun. Nezaměstnaný má legitimaci a s ní se musí každý měsíc hlásit u obecního úřadu. Některí nezaměstnaní dostávají podporu od odborových organizací v penězích. Tyto podpory by jim nestačily na živobytí, proto chodí k sedlákům na výdělek. Pracují za stravu nebo za máslo, za mléko i za jiné potřeby. Jiní chodí do lesa na vysazování stromků, někteří chodí však po vsích od domu k domu a prosí almužnu.

Všichni si přejeme, aby se v továrnách roztočily stroje, po domech rozdrčely šejby a aby brusy hučely své bzí, bzí. Všude by bylo veseleji.

Zjevila se mu smrt (nářečím)

Děreček Jíra z Klamorny sloužil za mlada tuhle ve mlejně, víme pacholčil. Takle jednou večír ho poslali na Příhon, aby hlídal zéli. No tak von teda šel. Jak tam přide, flákne sebou na mez a jak leží tak leží, to vite chasník! Ale z ničeho vod Lastibořic k Trávníčku, de ňáká ženská v bílejch šatech. Pacholek byl kurážnej a de blíž, koho to sem čert přines. Vona de furt, až přide na rozcestí a tam se mu ztratila. Najednou byla docela fuč. A druhý den se rozneslo, že v Trávníčku umřela truhlářova žena. Milej děrek si pak vzpomněl, že to byla asi smrt a lidi tomu tak svatosvatě věřili.

Z vyprávění pamětníků

Ústním podáním zachovává se mnoho příběhů, které blíže osvětlují život v obci. Jsou hlavně od Mařenky Mizerové (čp. 19), věkově starší, svobodné, jeví velký zájem o historii a vlastivědu obce i okolí. Některé záznamy jsou od dědy Mlejníka (čp. 16), babičky Šulcové (čp. 19) i od dědy An-

děla (čp. 33) – obecního mladšího a jiných.

Vypráví Mařenka Mizerová: v letech 1851–52 – 53 i dalších stěhovalo se obyvatelstvo německých krajin kolem Osečné, Kotle, Jablonečku, Kuřívod a tam dále na ruskou Volyň. Stěhovali se za podpory německé vlády z říše. Po vesnicích chodili agenti a vybízeli ku stěhování. Poněvadž v uvedených obcích a této krajině žijí Češi a Němci pohromadě, začaly se také stěhovat české rodiny. Ovšem české rodiny tam nikdo nepodporoval, naopak úřady rakouské, ač německé stěhování podporovaly a blahovlně k němu přihlížely, české stěhování ztěžovaly. Nejvíce se stěhovali v roce 1852, kdy od jara jezdilo po cestě k Českému Dubu osm až desítky více formanských vozů s vystěhovalci. Jednou jeli Češi, jindy zas Němci. V pondělí před sv. Havlem (16. října) vyjelo od Českého Dubu třináct formanských vozů po páru koní. Na polovině byly na jednom voze dvě rodiny. S nimi jel i otec mého dědečka Václav Mizera ze Všelibic. Svoji chalupu ve Všelibicích prodal a chtěl se také vystěhovat na Volyň. Protože manželka jeho čekala dítě, nechtěl mu její otec, sedlák Jágr z Duba dovolit, aby jel s nimi s rodinou a tak se rozhodl, že pojede sám, aby viděl, jak to tam vypadá. Rakouské úřady nechtěly mu dát pas, aby se mohl vrátit, a proto jel bez pasu. Jely rodiny z Rovně, Smržova, Vápna, Hlavice, Dubu, Dehtárova, Rašovky atd. Cestou prý je vedl agent, který prý měl plat z každé rodiny. Sídliště, které dostali na Volyňsku, bylo dvě hodiny od Domske Voly k městu. Byla to step částečně krytá i lesem a první sekali travu na stepi, aby měli pro koně. Byly tam také nějaké bažiny, ale jinak rovina a rovina. Naším lidem zvyklým na kopce a stráně byla krajina nezvyklou. Půda byla dobrá a úrodná, ale voda nikoliv. Mizera byl tam také navštívit ty, co se tam stěhovali na jaře. Musel však jít kolik hodin cesty. Ti mu říkali, aby tu vodu nepili, dokud ji nesvaří a nevychladne, než si na ni zvyknou. Přistěhovalci musili vozy postavit tak dohromady, aby na ně nemohli vlci, kterých tam bylo mnoho.

Mizera šel pak zpátky domů pěšky. Ze sousední vesnice Poláci jeli do města. Ráno vyjeli a na stepi ještě k večeru bylo vůz vidět. První noc přenocoval ve stepi. Druhý den přišel do lesa, kde řezali dřevařci prkna z klad ruční pilou. Už pozdě v noci přišel do hostince

08

Kronika

u silnice. Když usedl, přišel k němu vousáč hostinský, ještě mladý, a ptal se, co si přeje. Když promluvil česky, vzal ho hostinský za ruce a hned musel s ním do kuchyně, kde se jej na vše vyptal. Pak mu řekl, že je Čech a že musel jako student utéci v r. 1848 pro účast na revoluci. Radil mu, aby tam počkal, že tam jezdí jeden žid z Čech, tam že kupuje peří, že pojedje s ním až do Vratislavi, odtud aby jel vlakem až do Zhořelce. Žid skutečně přijel a zcela ochotně, že ho vezme sebou. Když se ho na vše vyptal, domluvili se, že žid je synem starého Arona, který k Mizerovým do Všelibic chodil a kterého Mizera kdysi vytáhl ze závějí za Všelibicemi, když s rancem na zádech si popletl cestu a spadl se závějí do vody. Tak se pak bezpečně dostal do Vratislavi, tam mu žid našel známého, který jel vlakem jako Mizera, jenž jel vlakem poprvé, a dal mu jej na starost. Byl to náhodou evangelický pastor. Ten, když vystoupil, našel mu cestujícího, který jel do Zhořelce. Byl to katolický kněz, který mu o sobě vypravoval, že není Němec, ale že je Vend (lužický Srb), a Mizera se s ním dobře smluvil. Ve Zhořelci vystoupil a šel na Rašovku pěšky, tam se u příbuzných vyspal a ráno šel do Všelibic. Bylo to na sv. Kateřinu (25. 11.). Doma se otočil a šel do Vlastibořic, kde se konala pouť, tenkrát ještě velmi slavná.

Ve Vlastibořicích byla na prodej chalupa čp. 19. Byla v dražbě už celý rok a nebyl na ni kupec. Václav Mizera ji koupil. Bývalý majitel, František Šulc, bednář, si nechal zahradu od č. 19 a na té si postavil čp. 32. Na chalupě váznul dluh Bernštajnské záložny 1.000 zlatých stříbra. Protože František Šulc nezaplatil interesse (úroky), přišla chalupa do dražby. Ten obnos si vypůjčil otec Františka Šulce, Jan Šulc, pro syna Václava, který se přiženil do živnosti na Volavci. Když je hodkovická záložna, filiálka Bernštajnské, vyplácela, vyplatila je v samých stříbrných dvacetnících. Bylo jich dvě čtvrtce. Matka Šulcova, stará bednářka, je nesla na Volavec v loktuši a odřela si celá záda.

Rodina Mizerova se do Vlastibořic přistěhovala na sv. Jana evangelistu (27. 12. 1852). Nejmladší dceři Terezii bylo 6 týdnů a 2 dny (Terezie provdaná Hnízdilová). Václav Mizera až do své smrti vzpomínal na Volyň a na Čecha hostinského, který ho prosil, aby poceloval za něj tu rodnou zem, kterou on tolik miloval a na kterou tolik vzpomíná.

Dokud žil starý Aron, žid, měli u Mizerů vždycky alespoň jednu za rok zprávy o Volyň, neboť to měl od syna. Když přišel Mizera do kostela v Hlavici i v Dubě, všude se ho na Volyň vyptávali. I kněží na obou místech se dotazovali, protože proti takovému vystěhovalectví kázali. Mizera říkal: „Zem je tam dobrá, ale voda ne, a to všechno ostatní si musí každý vydobýt vlastníma rukama.“ Budoucnost tam měla řemesla, protože v tomto ohledu tam byli pozadu.

V letech 1910–1911 chodil tady po hostincích agent a ten sliboval za děti mnoho peněz a jak se ty děti budou mít dobře. Ve Vlastibořicích chodila s Mařenkou Mizerovou do školy Anna Hadačová a její bratr. Matka její sloužila u Beranů ve mlýně a otec byl pobuda, kořala. Otec ty dvě děti za kořalku prodal tomu agentovi. Matka děti nechtěla dát a děti utekly do školy. Anda přišla a plakala a já jí pomohla plakat. Přišel pan řídící a ptal se, co se stalo. Anda všechno řekla a pan řídící poslal pro četníka a věc se vyšetřovala. Ve Žďáře, tam už měl agent dvě děti pryč, nasliboval matce hory doly a tátu koupil za kořalku. Děti dostali už až někde u Cařihradu. V čísle popisném 21 ve Vlastibořicích byla sběrna loterní. Ve vsi se velmi mnoho sázelo do loterie. Pokud jsem slyšela, vyhrál

jednou dědeček bednářův 20 zlatých. Držel na „sedmičku“ po celý rok. Náš děda říkal, že tam kolikrát tolik dal. Ze Strážovic sedlák Mohelský dal statek synovci z Vitanovic a koupil si chalupu čp. 33 ve Vlastibořicích za to, že vyhrál v loterii 1.000 zlatých šajnu.

Václav Adam (asi z čp. 11) chalupu prosázal a koupila ji moje prababička Anna Honzejková z Potrosovic (Petrašovic). Z dětí a vnuků Václava Adama byli Němci. Vnuk už mluvil málo česky a jeho syn se tady učil opět česky, jako Němec.

V č. d. 16 Alžběta Čížková – Štěpánová – Hobrlantová Z jejich dětí, ať se jmenovali Čížkovi, Štěpánovi nebo Hobrlantovi byli Němci v Rychnově, v Hodkovicích, např. Čížek z Rychnova, flajšinetář. Obec na něj musela platit, protože byl každou chvíli v nemocnici. Pak mu musela dávat podporu. Ale když byly volby, volil jako „všecky lepší lidi“ Němce /odrodilci nebyvali nikdy valného charakteru/. Z toho rodu Čížků pocházela Else Čížková, dcera artisty, který se v cirku zabil a máma šla na ulici (prostituce) a 12–13 letou Elsu brala s sebou. Policie ji sebrala a přišla na obec. Konšelé rozhodli, že bude chodit po číslech. Byla u Beranů, ti ji pak přivedli k nám. Povídá Beran: „My jsme ji do sednice nepustili, ona byla ve chlívě.“ Náš děda tomu nechtěl rozumět: „Je to taky člověk“, říkal. Maminka ji musela umýt, vyčesat, všechno na ni vyprat a ty hadry zavšivený spálila. Pak ji chtěli za služku Šámalovi i Bradáčovi, ale byla na faře. Po nějakém čase Elsa utekla s cirkusákem a do roku platila obec na Elsinu dítě v porodnici.

Z čísla domu 8 pocházel Vít Bláha. Podle vyprávění Františka Šulce /dědečka bednářovic/ byl na svou dobu poměrně vzdělaný. Uměl česky i německy slovem i písmem. Byl však nešťastně zamilován do dcery Roubínkovy z Radimovic /dnes u Košků/. Tu mu nechtěl její otec dát, protože byly doma ještě sestra Marie s dcerou a nejmladší sestra Kateřina. Zastřelil se u sv. Barbory, aby viděl jedním okem na domov a druhým okem na domov svého děvčete, jak napsal v dopise ve kterém se loučil. Tento románek, jako jednu z prvních svých prací uveřejnil Bohdan Kaminský v nedělní příloze „Národní politiky“. Pan učitel Farský měl to uloženo. Otec jeho nad smrtí syna zdrcen, a poněvadž manželka jeho byla nemocna, vzdal se rychtářství a zastupoval ho František Šulc /dědeček bednářů/. Petr Fantá říkal, že bednář sázel do lutrie a Bláha to musel zaplatit.

Statek č. 8 stával u samého hřbitova původně za Hartychovými a na svém nynějším místě byl postaven Josefem Jíslem z Vlastibořic, za panování Josefa Císlera, obendátora (vrchního) na panství Svijanském. „Stavěl Ťukal z Pěčína“, jak bylo psáno na prkně ve štítě. Vdova po Josefu Jíslovi se provdala za Jana Bláhu z Bílého, který byl strýcem zemřelého:

Jan Bláha, manželka jeho vdova Jíslova, dcera Marie, provdaná ve Strážovicích, dcera Anna, provdaná v Kamenici. Marie se provdala za otce své dcery teprve, když se tento vrátil po dvanáctileté službě z vojny, dostala do Strážovic věnem pole Na karbanovsku, které do Vlastibořic do čp. 8 přinesla věnem její matka rozená Janečková ze Strážovic. Dcera Marie Jíslové, provdané Pluhářové – Kateřina, provdala se do Soběslavic za Jíslu z zvonku.

V letech 1880–1890 se ve Vlastibořicích a okolí velmi pilo. Jen ve Vlastibořicích počítáno ob týden 200 litrů kořalky, až z toho měl hostinský Jan Šulc mnoho nepříjemností, ježto prodával současně maso, které leželo na sudech s kořalkou. Kořalku si vyráběl sám z esencí, které nakupoval.

Masa prodalo se zde rovněž mnoho. Týdně zabíjelo se u Šulců několik vepřů i hovězí dobytek.

Dědeček bednářův, František Šulc, čp. 32 vypravuje:

My Šulcovi a ze Strážovic Hobelantovi jsme se jmenovali jinak, ale obendata (asi vrchní) na panství Svijanském změnil nám jména na Schultze a na Haberlanta. z toho pak časem byl Šulc a Hobelant (prý Lacina, či Lakota – Haber = oves tyrolsky a bavorácky, Habgier = lakota). Historicky známí usedlí na statku čp. 1 ve Strážovicích podle Josefa Škody z Janovic: Václav Chocholouš – Bartoň Hendrich – 1595 Václav Bartoňkův – 1616 Gabriel Fibigar (Fibogar) z Vlastibořic čp. 2–1636 Jiřík Gabrielův – 1637 Matěj Dalda po Jiříku Gabrielovi z gruntu odběhlém = třicetiletá válka – 1638 ujímá statek dokonce vypálený Matouš Haberlant – 1676 Václav Haberlant – 1716 Václav Hoberlant – 1740 Matěj Hoberlant – 1774 Matěj Hoberlant – 1792 Jakub Hoberlant 1844 Josef Hobelant – 1870 Josef Hobelant.

Vypráví Václav Fibrich z Nádavku (Červenice): Můj otec narozený v r. 1896 chodil do školy ve Vlastibořicích. Jednou o polední přestávce si kluci z Kamení usmyslili, že budou sloužit mši v kostele, jako pan farář. Bylo hezky, kostel byl otevřený a tak kluci vešli do kostela, rozdělili si úkoly a začali. Jeden dělal faráře, druhý kostelníka, další dva ministranty. Tomu co začal zvonit „malým“ to zřejmě moc nešlo, není to snadné. Nezvyklé zvonění uslyšel pan farář, ihned běžel do kostela a zjistil co se tam děje. Následky byly pro všechny zúčastněné špatné. Mimo to, že dostali výprask od pana učitele, museli lézt po kolenou od školy až před kostel – asi jako pokání.

Vypráví Oldřich Anděl z čp. 52: Mnoho vzpomínek se zachovalo zejména na léta válečná, kdy naši předkové prožívali zvláštní atmosféru strachu a obav.

Za války prusko-rakouské v r. 1866 bylo dědovi Václavu Andělovi, který byl z Jenišovic, deset let. Podle jeho vyprávění musel se s ostatními kluky napít vody z obecní studny na návsi, aby se Prusové přesvědčili, že není otrávená. Lidé z obavy, aby jim Prusové nerekvirovali potraviny, uschovávali je před nimi, kde se dalo, i v lesních skrýších. Válka se naší obce přímo nedotkla. Ale nedaleko odtud, císařskou silnicí od Žďárku k Turnovu táhlo pruské vojsko a je známo, že na zámku v Sychrově přenocoval pruský kancléř Bismarck s generalitou, zatímco majitel zámku Rohan uprchnul. Babička Bernatová z čp. 34 vzpomíná „když táhli okolo Prajzi, dodělávali jsme zrovna práh u naší chalupy“.

Války v Bosně a Hercegovině se zúčastnil i můj již zmíněný děda Václav. V r. 1877 jako nováček narukoval k dragounskému pluku č. 13 prince Evžena Savojského do Vysokého Mýta, po výcviku přeložen do bosenského Sarajeva, kde sloužil až do propuštění v r. 1880. Z války v Bosně si přinesl vyznamenání, které rád nosil při slavnostních setkáních vysloužilců. Stejně i generace našich otců, kteří pamatují 1. světovou válku a mnozí byli nuceni se jí zúčastnit na frontách a z nich někteří opět společně s ostatními

nastupovat v mobilizaci v měsíci květnu a září r. 1938 k ochraně republiky a nakonec i my, kteří jsme tehdy byli dětmi, jsme vnímali to zvláštní napětí, kdy všichni čekali, že bude válka. Již od jara se prováděla pravidelně cvičení hasičů, civilní protichemické ochrany (CPO). Velitelem CPO byl A. Kaše. I o půlnoci budil obyvatele zdejší obce místní zvon, jímž byl vyhlášen nácívek leteckého poplachu. Vyvrcholení nastalo v pátek 23. září 1938, kdy již odpoledne upozorňovalo rádio, že bude vyhlášena důležitá zpráva, aby obyvatelé zůstali u svých přijímačů. V té době měli rádio jen v čp. 15, 20, 48 a hlavně v čp. 26 (hospodě), kde se shromáždilo nejvíc obyvatel osady, včetně nás některých kluků, kteří jsme v té době chodili do měšťanské školy v Hodkovicích. V hospodě se vzrušeně debatovalo až do pozdních hodin, kdy byla vyhlášena všeobecná mobilizace. Po této výzvě rukovali ze vsi: František Resl čp. 35, Bohuslav Švára čp. 5, Josef Melichar čp. 10, Kamil Porš čp. 29, Josef Tomášek čp. 42 a Jaroslav Pícek čp. 20. Mimo to sloužil v presenční službě Václav Adam čp. 15 a Oldřich Louda čp. 50, poručík dělostřelectva. Téměř všichni narukovali do Liberce ke 44 pluku. S ním pak zaujali obranné postavení ve vsi Mařenice a Mařeničky, severně od Jablonného v Podještědí, kde bylo velitelství litoměřické divize.

Po Mnichovu, kde se rozhodlo o nás bez nás, a po odstoupení pohraničí, byla ves svědkem příchodu mnoha rodin prchajících často jen s nejnужnějšími věcmi před Němci. Byli ubytováni v hospodě na sále i v jednotlivých rodinách. Domek čp. 45 dal jim k dispozici i p. farář Voborník, kde bydlelo na čas několik rodin z Hrádku n. N. Postupně se situace uklidňovala a všichni si oddechli, že není válka. V době obou mobilizací jsme museli asi týden chodit do měšťanské školy v Hodkovicích pěšky. Oživení do vsi přineslo přestěhování jedné větve měšťanské školy z Hodkovic. Zatím co nám se cesta do školy zkrátila, nemuseli jsme denně šlapat cestu na sychrovské nádraží, mnohým se značně protáhla. Učitelé, kteří nás za ta léta učili, byli vesměs výborní.

Ve třídě v prvním poschodí školy s okny na východ jsme zažili i 15. březen 1939. Hned ráno po zahájení vyučování vešel do třídy ředitel Josef Kvaček s krátkým proslovem, z něhož si pamatuji: „žádný strom neroste do nebe a uvidíte, že se ještě vy dočkáte lepších časů.“

Osud p. ředitele Kvačka, zaníceného Sokola a národovce, byl pohnutý. Po roce 1945 na základě udání byl dvakrát dočasně odvolán z funkce ředitele školy, ač se to zdá neuvěřitelné, za jeho jednání v době Protektorátu. Koncem padesátých let na udání otce žáčky školy, že při vyučování hodnotil americkou vojenskou techniku lépe než sovětskou, byl odsouzen na dva roky vězení v Leopoldově a krátce po návratu domů v r. 1960 náhle zemřel.

Škola, byť s obtížemi, přečkala válku, dočkala se i osvození republiky a pokračovala ještě do roku 1949. Všem nám dala hodně a rádi na ni vzpomínáme. Na sa-

**dílo
Ing. Oldřicha
Loudy**

na pokračování

Obecní Zpravodaj vydala

© Obec Vlastibořice
v listopadu 2020

Adresa redakce:

Obecní úřad Vlastibořice
Vlastibořice 23
463 44 Sychrov
tel.: +420 485 146 025
e-mail:

zpravodaj@vlastiborice.cz
www.vlastiborice.cz

Redakce:

Dipl.-Übers. Dana Lund
Balounová
Mgr. Lucie Koutníková
Ing. Martin Beksa
Stanislav Bittner
Dušan Koutník
Pavel Svačina

Jazyková korektura:

Mgr. Lucie Koutníková

Fotografie na obálce

© Dušan Koutník

Grafická úprava

© Dušan Koutník,
Tomáš Vacek

ISBN: MK ČR E 20317

mém konci války přijel na návěs jeden sovětský voják na koni, za chvíli koně obrátil a odjel. Později, již po osvobození, byl na zahradě čp. 6 polní lazaret – jakýsi veliký stan. Zdravotnický personál lékaři a ošetřovatelky byli ubytováni po jednotlivých staveních. Více, vlastně celou kolonu vojáků zažili v Sedlišťkách, kam postupovalo sovětské vojsko od Trávníčku, ale nahoře hned obracelo k Nechálovu. Na křižovatce je vítala děvčata obce v krojích. Dole v Trávníčku zůstala polní pekárna, kde podle nařízení starosty obce se střídali muži a pomáhali při pečení chleba pro vojsko.

Oldřich Louda – něco málo z mých nejstarších vzpomínek na rodnou obec.:

Narodil jsem se na svatodušní neděli 27. 5. 1917 v čp. 48 a ještě týž den jsem byl pokřtěn. Na svůj první domov se nepamatuji, vzpomínám si až na domek čp. 31 stojící přímo proti kostelu, můj druhý domov. Jednou z mých prvních vzpomínek, asi z r. 1920 je na automobil, se kterým přijel o Dušičkách na hrob svých rodičů p. Laurin, spoluzakladatel fy Laurin-Klement, rodák ze sousední obce Kamení. Pamatuji, jaký obdiv získal místní rodák p. František Anděl z čp. 33, když se svolením majitele sedl do auta a objel návěs. Byl totiž ve válce frontovým řidičem. Auto v té době bylo na vesnici něco neobvyklého a budilo velkou pozornost. Ve třicátých letech vlastnili v obci automobil pouze p. řidičí Alois Kaše (zn. Citroen) a obchodní zástupce zemědělských strojů Jaroslav Pícek (zn. Tatra), na motocyklu zn. Harley Dawidson jezdil Stanislav Melichar. Ani jízdních kol v té době ve vsi mnoho nebylo.

Dobře se též pamatuji, kdy jsem uviděl prvně letadlo, které přiletělo nad jivinský hřbitov při pohřbu shodit věnec na hrob havarovaného vojenského pilota pocházejícího z Radimovic. Sešlo se zde při této příležitosti mnoho lidí.

V r. 1923 jsme se přestěhovali od kostela do vlastního nově vystavěného domku čp. 50 na návsi za sochou Jana Nepomuckého, proti čp. 7, kde v té době klempířil p. Jaroslav Melichar, všeobecně zvaný Jarmel, známý šprýmař. Byl to velmi pracovitý a zručný řemeslník, ale občas si rád přihnul a potom v práci pauzoval. Jezdil na motorce, s přívěsným vozíkem vlastní výroby. Dokázal ovládat motorku jednou rukou, zatím co druhou rukou držel na rameně několikametrové žlábký nebo okapové roury. Nutno si uvědomit, že k nastartování bylo nutno tehdy motorku rozběhnout a teprve potom naskočit.

Nad námi na statku bydlel můj starší kamarád Adolf Bartoš, studující gymnázia, sestavil si krystalový radiopřijímač na sluchátko, pomáhal jsem mu s instalací dlouhé antény, vysoko mezi střechami domů. Bylo to krátce po roce 1923. Od té doby došlo k velkému technickému pokroku, zejména po 2. světové válce. Za příklad mohou uvést počítače. Jako druží v armádě jsme zavedli na mém bývalém pracovišti v r. 1960 samostatný reolový počítač ZUZE a v r. 1968 již sálový počítač MINSK 22. Zaujímal celé poschodí budovy. Dnes je schopen jeho funkci zastat malý stolní počítač a složitě geodetické výpočty může provádět malá kapesní kalkulačka.

Ještě v době Protektorátu chodili od vesnice k vesnici žebráci (většinou mentálně postižení lidé) a při přenocování v naší vsi spávali ve chlévě statku čp. 10. Někteří z nich: Honza, na kterého jsme pokřikovali přídomkem baron, a který nás proto honil; Barůška modlibovská, vždy v nápadném klobouku vyšlém z módy, který jí někdo daroval; Komínek, konzumující zředěný denaturovaný líh; Kačaba, který zmrzl v příkopě u jivinského hřbitova. Jejich život jistě nebyl snadný.

Umělci z naší farnosti

Kromě již zmíněného Petra Matouška, nar. 27. 6. 1867 v Horních Padařovicích, autora drobných historických statí, popisuje život v našem kraji Blažena Adamová – Černovická, narozená 19. 2. 1882 v Soběslavicích. Její knihy – Obrázky z naší vesnice, Z rodného kraje, Na vršku, by neměly chybět v obecní knihovně (objevil jsem je v turnovském muzeu).

Z řezbářské rodiny Bušků na Huse vyniká jako řezbář – umělec a organizátor závodu Dominik Bušek. Jeho mladší bratr Konstantin překvapuje svými obrazy a uměleckými řezbami. Z téže rodiny pochází i spisovatel Bohdan Kaminský a z příbuzenského svazku Karel Mašek. Rodinný hrob Bušků najdeme na hřbitově ve Vlastibořicích.

Jako hudebníka nutno šířeji připomenout Otakara Bradáče narozeného 10. 11. 1874 v Paceřicích, který své mládí prožil ve vlastibořické škole, kde jeho otec vyučoval od r. 1877 až do r. 1905. Po absolvování varhanické školy působil jako učitel hudby ve Vukovaru ve Slavonii, později přes deset let v Plzni, konec života strávil v Rožnově u Českých Budějovic.

Bradáč byl výborný hudební učitel, temperamentní dirigent a plodný skladatel. Jeho hudební dílo je obsáhlé, žel většinou nepřístupné, protože nebylo otištěno.

Přehled skladeb k 50. narozeninám skladatelovým:

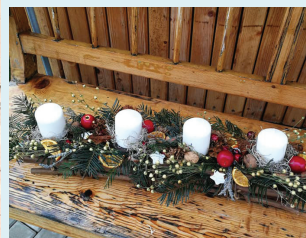
1893 – Chorvatské tance a kola (zastupoval bratra ve Slavonii).
1894 – Entreakty (pro ND), jednoaktovka Alexandra Carmasiniho; Slovanské melodie; Fantasie pro klavírní kvintet; Bolero pro housle a klavír; V rozjímání; sólové písně – Jenom sen, Padaly hvězdy, A to milování, U jezera a jiné.
1896 – opera Obžínky, premiéra 1898 v Roudnici.
1897 – mužský sbor s průvodem „Duma při mši svaté“.
1898 – opera Kostnice sedlecká – čtyřaktová zpěvohra, po návratu z vojny ji skládal ve Vlastibořicích.
1899–1901 – Koncertní valčíky, symfonická báseň Hrad Bouzov, Probuzení jara v Poještědí, Z pojizerského ráje, Cikánský tanec.
1903 – Kantáta Na Golgotě.
1905 – drobné skladbičky: Drahé matince, Milovanému tatíčkovi, Na klíně matčině, V bezstarostné chvíli, Ples maličkých atd.
1906 – Fantasie – v ráji československých Luhačovic, smíšený sbor „My chceme být“.
1908 – Zhudebněné básně: Nech ruce zlíbat naposled; Dej vzhlednout od svých očí hloub; Sbory na slova J. Vrchlického: Na hrobě roste tráva a v hrobě roste klid. Na text Dr. J. V. Šimáka: Ten znáš-li kraj pod Ještědem. Na slova Hálova: Tak často mi to připadá. Další sbory: V rozkvětu růže; Krejčí; Zdrávas Maria. Písně: Píseň beze slov; sólové písně pro baryton: Což špatně jsem vás pochovala; Zastav slzy.
1910 – velká symfonická báseň: Víra, Naděje a Láska.
1912 – hřbitovní scéna: Můj sen o mrtvých.
V roce 1915 se přestěhoval do Rožnova u Č. Budějovic.
1921 – Píseň míru, hymna: Krásná naše domovino.
1922 – Píseň beze slov – pro dechový orchestr, Pochodová píseň tatíčka Masaryka, pochod pro dechovou hudbu „Z luhů československých“, píseň beze slov „Poslední píseň“.
Zemřel 11. ledna 1924 v Českých Budějovicích.

Floristka Soňa Sýkorová, Sedlíščka

Blíží si období Vánoc. Začínám i letos vyrábět dekorace. Vzhledem k absenci vánočních trhů přijímám domácí objednávky na věnce na dveře, adventní věnce a vánoční aranžmá. Dále je možno objednat narozeninové a smuteční kytice z řezaných květin. Jsem floristka s třicetiletou praxí.

Orientační ceny:

- Přírodní věnec na dveře od 250 Kč
- Adventní věnec 4 svíčky od 350 Kč
- Zdobený věnec na dveře od 350 Kč
- Zdobený adventní věnec od 450 Kč
- Kytice a aranžmá dle dohody
- Objednávky telefonicky či formou sms 725 852 281

Nová Andělská

 Pavlína Skoblová

Teniska

 Zdeněk Mikula

Nohejbal

 Sabina Pudilová & Martin Čížmár

Hřiště Jivina

 Vojta Pánek

